

»København«, fordi det ikke har nogen begrundet Indvending at rejse mod Frk. Blacks kontormæssige, fagmæssige og videnskabelige Kvalifikationer til at indtage Stillingen som Arbejdsløshedsinspektør, en Stilling, som »rangerer med en Kontorchefpost i Indenrigsministeriet« (!) — kasserer hende i hendes Egenskab af Kvinde.

Her er Gærdet lavest at slippe over, der er endnu saa megen Vrangvilje og gammel Fordom at regne paa, at et Angreb paa Udnævnelsen af den ny Arbejdsløshedsinspektør ad denne Vej vil fremkalde i hvert Fald nogen Applaus. Og Applausen udebliver ikke. Mærket U. 6. iler i et senere Nummer af Bladet København behjertet til Hjælp: En Kvinde i et saadant Embede — selvfølgelig radikalt Valgflæsk! Frøken Black mangler efter al Rimelighed de nødvendige Forudsætninger til dette Embede. »Hun kender jo det offentlige Liv sikkert kun fra en Kontorstol, hendes Væsen tyder ikke paa, at hun sidder inde med nogen Personlighed, og i hendes ny Virksomhed skal der Erfaring og Personlighed til i allerhøjeste Grad.« — Paa den smukkeste Maade supplerer saaledes U. 6 »København«, som skriver: »tæn-

kende Kvinder, der ellers, ganske som vi forresten, gerne ser Kvinder bekælde Embeder, hvortil deres Viden og Evner gør dem kvalificerede, vil sikkert indrømme, at denne Gang er man gaaet udenfor den naturlige Begrænsning«. Denne Appel til »tænkende Kvinder« og denne Anvisning paa alle andre Embeder, end det, som i Øjsblikket kommer Bladet paa tværs, skulde »København« hellere have sparet sig. — Virkelig »tænkende Kvinder« vil heri kun se et ubehændigt Forsøg paa at hale Kvindesagen i Land, efter at have kastet Frøken Black overbord, og de vil vogte sig vel for at gribe efter Maddingen.

En Artikel, som den her omtalte kan kun vække Beklagelse hos »København«s politiske Meningsfæller indenfor kvindesaglige Kredse. De kan ikke andet end se med Uvilje paa, at Bladet søger en Eksekutionsplads for sine politiske Afstraffelser paa Kvindesagens politisk fredlyste Enemærker.

„Københavnske“ Drømmerier.

Jeg drømte, at jeg aflagde Besøg paa »København«s Redaktionskontor. — »Chefredaktøren!« sagde jeg til Damen i Forværelset. — Hun mønstrede mig med et mistroisk Blik. »Hvem skal jeg melde?« — »Redaktøren af »Kvinden og Samfundet.«« — Hun rystede uforstående paa Hovedet, men pludselig syntes der at gaa et Lys op for hende. »Er De en »tænkende« Kvinde?« spurgte hun indtrængende. — »Hvad mener De?« svarede jeg og saa dum ud. — »Chefredaktøren har ladet sige, at han ikke tager mod andre end »tænkende« Kvinder idag,« forklarede hun. — »Saa meld mig kun, jeg er ladet med Tanker,« svarede jeg med et Skridt i Retning af Redaktionens Værelse. — Hun gled foran mig ind ad Døren, vendte straks efter tilbage og lod mig passere.

Chefredaktøren stod ved sit Arbejdsbord med Ryggen til mig og talte ind i en Diktafon.

»Siden vi Fredag d. 15. bragte vor Artikel: »En opsigtsvækkende Udnævnelse«, har vort Kontor været stormet af »tænkende« Kvinder, som har givet vore Udtalelser deres enstemmige og begejstrede Tilslutning, navnlig Ordene om Kvindernes

dig Grundene for og mod den Hand-
lemaade, han foreslog hende. Hun forestillede sig Forberedelserne til hendes Dødsstraf, Turen paa Kærren fra Fængslet til Guillotinen, det op-
hidsede Folks Glæde. Intet af dette fik hende til at vakle. Hun saa den Heltedød i Møde, som Vennen foreslog hende, ikke med en Martyrs Begejstring, men med en Filosofs viljefaste Hengivelse under Pligtens Bud. Med Foden allerede paa Dødens Tærskel skrev hun saa dette Brev til sin lille trettenaars Pige:

Til min Datter!

Jeg ved ikke, min lille Ven, om jeg faar Lov til at se Dig eller skrive til Dig en Gang endnu. *Glem ikke din Moder!* Disse Ord rummer alt det bedste, jeg kan sige Dig. Du har set mig lykkelig i mine Bestræbelser for at opfylde mine Pligter og hjælpe de lidende. Der gives ingen anden Maade at være lykkelig paa. Du har set mig fattet under Modgang og Fangenskab; det er fordi jeg intet Samvittighedsnag føler, fordi jeg ejer

den Erindring og den Glæde, som gode Handler efterlader. Der gives intet andet Middel til at bære Livets Ulykker og Skæbnens Omskiftelser. Maaske — og det er mit Haab — er der ikke tiltænkt Dig Prøvelser i Lighed med mine, men der gives andre, som Du ikke mindre bør væbne Dig imod. Et alvorligt og arbejdsomt Liv er det bedste Værn mod alle Farer; og Nødvendigheden og din egen Fornuft byder Dig at arbejde alvorligt.

Vis Dig Dine Forældre værdig; de efterlader Dig store Exempler, og hvis Du forstaa at drage Fordel deraf, vil Du ikke leve Dit Liv til ingen Nytte.

Farvel, mit stakkels Barn! Du, som jeg har næret ved mit Hjerte, og som jeg vilde ønske, jeg kunde lade føle, alt, hvad der i dette Øjeblik opfylder mig. Men der vil komme en Tid, hvor Du vil forstaa, hvilken Tvang jeg maa paalægge mig for ikke at give efter for den Rørelse, som gri-

ber mig ved Tanken om Dig. Farvel, Eudora!«

Hun skrev ogsaa Breve til sin trofaste Pige, til den Kvinde, som havde taget hendes Datter i sit Hus, og til alle de Venner, som til det sidste havde ydet hende deres Hjælp. Men fra det Øjeblik, hun saaledes havde taget Afsked med sit Hjem og sine nærmeste — Roland flakkede jo landflygtig om, og intet Brev kunde naa ham — tilhørte hendes Pen alene det mishandlede Fædreland og de ulykkelige politiske Venner. Da de fængslede Girondinere, 29 i Tallet, blev stævnedes for Revolutionstri-bunalet, brændte hun af Utaalmodighed efter at faa Lov til at møde frem for Skranken med dem og aflægge et uforfærdet Vidnesbyrd til Gunst for dem. Hun blev ogsaa stævnet som Vidne første Dag, men saa snart Anklageakten var bleven læst op, blev det befalet hende at forlade Salen igen og vente udenfor. Hun benyttede denne Ventetid til at udtale sig med Kraft og Djærvhed overfor dem.